

Kaamea kampaamoilta

Ratsastusseurani jäsenet kun järjestävät jotain, homma lähtee aina ratsastushanskoista. Tavallinen kotikampaamoilta muuttui speaktaakkelimaiseksi, jäsenten väliseksi hauskaksi hybriditapahtumaksi. Eri ammattikuntia siviilissä edustavat jäsenet tarjosivat palveluitaan siellä, missä hevostensa vuoksi oman sosiaalisen elämänsä ja kauneudenhoitonsa uhraavat asiakkaat ovat ja jonne mitkään markkinointikeinot eivät ulotu. Tallilla.

Tallin kahvio muuttui iloisen pulinan täyttämäksi kampaamoksi, joka värjäsi, raidoitti ja leikkasi. Missä muussa kampaamossa voisi käydä tallivaatteissa, välillä käydä raitafoliot päässä viemässä hevosensa kävelykoneeseen tai tekemässä sille iltaruoka-annoksen? Tai kehua muille asiakkaille hevosensa sisäetujalan liikettä piruetissa? Mieleöntä rationalisointia.

Illan aikana sai myös terveydenhoitoalan palveluita ja tottakai, vertaistukea. Ammatilainen mittasi jäsenistön verenpainetta. Tulokset olivat niin loistavia, että ehdotan, että hän lukisi jatkossa myös heidän sähkö- ja vesimittarit. Lohduttimme terkkariamme masentavasta mittauskokemuksesta, jossa verenpainemittaukseen tullut mies sanoi sen olevan aina huiman korkea, kun kauniit naiset mittaavat sen. Tulos oli ollut normaali. Piristykseksi terkkarimme otti kampaajalta täyden setin.

Näppärimmät meistä ajoittivat autuaallisen hieronnan ratsastustunnin jälkeen. Ratsastajat huolehtivat hevosensa lihaksistosta ja sekoittavat sen iltaruokaan vitamiineja viidestä eri purkista, mutta eivät pidä itseään urheilijoina. Ainoa hyvä asia ratsastajan lihasjumeissa on, että ne ovat yleensä hyvin symmetrisiä. Hieroja poisti ratsastajien lihaksistosta ravijumpusta, lantatalikon toispuoleista heilutusta ja lantakärkyjen työntöä. Ergonomia- ja ravintolisäneuvoja sai kaupanpäälle.

Varatut ajat menivät liian nopeasti ja moni jäi ilman hemmottelua tällä kertaa. Tapahtumaan olivat tervetulleita kaikki jäsenet, vaikka eivät olisi mahtuneetkaan. Heillä oli aikaa rupertella, auttaa arvostelussa ja keitellä kahvia. Jotta yhdelläkään äidillä ei olisi kotiin kiire laittamaan ruokaa, myös lapset saivat tulla mukaan ja syödä nyyttäripöytää tyhjäksi. Tarjolla oli muun muassa pullaa, patonkia, pizaa ja kurkkupastilleja.

Tapahtumasta puuttui tällä kertaa pappi ja lääkäri. Siinä olisi samalla voitu kastaa pari vauvaakin, kun kummiehdokkaita olisi ollut paikalla ja pöytä koreana. Lääkäri olisi voinut uusia ”Tulehduskipulääke, 1 – 2 tablettia/vrk tarpeen mukaan” -reseptejä. Jäsentien työnantajat olisivat säästäneet työaikaa, kun henkilökunta ei jonota vastaanotolla kahta tuntia kesken työpäivän. Toisaalta, tälle porukalle olisi riittänyt kyllä ihan eläinlääkäri.

Jatkamme konseptin kehittämistä ja osallistumme sillä SRL:n Vuoden Jotain 2012 -kilpailuun. Mutta mitä me myynnin ammattilaiset sitten teimme illan eteen? Tapahtumalle pitäisi keksiä jokin houkutteleva ja ylellinen nimi, meille sanottiin. Luit sen jo otsikosta.

-Seija Salomäki 2012-